

Libris RO

„Andrei este bărbatul tipic zilelor noastre: antreprenor, membru al unui grup de prieteni cu aceleași preocupări, tată și soț rareori, când îi permite timpul, cu frustrări și visuri, ca fiecare dintre noi. Este personajul pe care îl poți întâlni la o terasă, alături de alți oameni la fel ca el, sau pe lângă care treci pe stradă în fiecare zi. Este bărbatul care, la fel ca mulți alții, conduce uneori neatent, vorbește la telefon când este la volan, fumează și pierde timp prețios... fără să realizeze cum viața și fericirea trec pe lângă el în goană, pentru că el nu este suficient de atent ca să se bucure. Andrei poate fi oricine, poți fi chiar tu! Ce anume din povestea sa de viață schimbă radical datele problemei? O trecere de pietoni! Acolo este momentul de schimbare care declanșează o serie de evenimente palpitate, stresante, uneori dramatice sau șocante, care reclădesc din temelii o viață aparent banală. Romanul lui Ciprian Babiță nu numai că te va ține cu sufletul la gură, în timp ce alergi pe motor alături de Andrei, dar te va și ajuta să te uiți din alt unghi la propria ta viață, să reconsideri ceea ce ai, ceea ce nu ai încă și îți dorești cu ardoare și, mai ales, ce poți face ca să schimbi ceea ce ai vrea să schimbi în viața ta. Povestea lui Andrei are potențialul să te inspire!”

Dr. Irina Vasilescu

- Autor, editor, coach,
Fondator Editura Floare de Iris

CIPRIAN BABIȚĂ

TRECEREA DE PIETONI

FLOARE DE IRIS

Iași, 2020

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	7
Automatul de bani.....	9
Să ne redresăm financiar.....	14
Banca din parc.....	19
Propriul meu hoț.....	24
Demisia față de prieteni.....	29
Trecerea de pietoni.....	33
Declarația de la Poliție.....	39
Detectivul Covrig.....	43
Gara lui Briceag.....	48
Mucoșii satului.....	52
Cursa șobolanului.....	57
Motocicleta din garaj.....	63
Asfaltul și civilizația.....	69
Fata Morgana cu mustață.....	76
Lecția preotului.....	80
Întâlnirea cu Maria.....	88
Prima noapte.....	94
Marin și casa roșie.....	104
Turiști în Sighișoara.....	111
Apariția lui Marin.....	117
BV-08-MAR.....	125
Notar sau avocat.....	131
Obrazul și ochiul fierbinte.....	137
Boschetarul ăla beat.....	148
Banca din gară.....	156
Mama și amanetul.....	164
Pe aici nu se trece.....	172

Cuvânt înainte

Trecerea de pietoni este un roman inspirator, motivațional. În povestea lui Andrei, unii ne vom regăsi, alții îl vom înțelege, iar alții îl vom blama, dar, de fapt, în fiecare dintre noi există un Andrei care se luptă cu tentațiile vieții, cu judecățile celor din jur și cu el însuși.

Protagonistul este prins între viciile lumesti, responsabilitățile profesionale și familiale și conștiința lui, care reflectă lumea exterioară și propria existență. Naratorul subiectiv destăinuie tot ce gândește personajul, toate frământările și trăirile sale, încât dă senzația cititorului că participă la procesele sale de introspecție, că, lecturând, trăiește viața lui Andrei.

Iar Andrei trece prin stări foarte diferite, are de multe ori dorințe contradictorii, ia decizii pe care mai apoi le anulează voluntar sau involuntar și se trezește față în față cu soarta sa, pe care este nevoit să o confrunte, fie lovindu-se cu capul de pragul de sus și suportând consecințe dureroase, fie profitând de plasa lui de salvare, mama sa.

Aflat în plină criză a vârstei mijlocii, de cele mai multe ori, cade pradă ispitelor de a-și neglija familia și firma, de a cheltui sume mari pe distracții de o seară și de a comite adulter, într-un cuvânt, de a-și irosi viața și tot ce construisese până atunci. Oscilează între nevoia de adrenalină și experiențe adolescentine și dorința acută de echilibru, armonie, stabilitate.

După ce se zbate îndelung să iasă din cercul vicios al existenței sale, evenimentele încep să se succedă într-o direcție neașteptată, imediat ce trece de piatra de hotar a existenței sale actuale, aparent o banală trecere de pietoni, dar și responsabilitatea pe care o implică ea. De aici, cititorul asistă parcă la viața întregă a unui om, condensată în câteva săptămâni, plină de suspans și emoții, cu urcușuri și coborâșuri ce nu-i dau timp să își tragă sufletul.

Descrierile amănunțite de personaje, situații, decoruri, încărcătura de detalii a narațiunii și ușoarele digresiuni din gândurile personajului, redată fidel de autor, aduc autenticitate poveștii, creează contextul perfect pentru ca cititorul să se cufunde pe nesimțite în povestea de viață a lui Andrei, să își dorească să fie în miezul evenimentelor sau, dimpotrivă, să scape, odată cu personajul, din situații limită și să nu poată renunța fără să fie martor la deznodământul surprinzător.

Trecerea de pietoni este, de fapt, răscrucea din viața fiecăruia, unde, odată ajunși, ne reevaluăm pe noi înșine în lumina trecutului, analizăm opțiunile și oportunitățile prezentului și luăm decizia de a continua neabătuți pe calea deja bătătorită și uneori nefastă sau de a schimba traiectoria, spre un viitor ce promite să ne îndrepte greșelile, să ne aline durerile, să ne ofere o viață nouă, mai bună.

Maria Apreotesei

Filolog, traducător

Redactor șef Editura Floare de Iris

Automatul de bani

Pașii mă duc grăbiți prin ploaia ce macină ușor tot ce prinde. Măcar nu mai stau în fumul de țigară care mă deranjează, cu toate că și eu fumez un pachet pe zi. Am tot spus că mă las, dar îmi este greu și, oricum, țigara este, cred, ultima mea problemă.

Ajunș la colțul străzii, încerc insistent să mă feresc de băltoace și caut din priviri un bancomat. Vreau să îmi umplu portofelul subțire din piele, care are nevoie urgentă de cash.

În epoca tehnologiei, cash-ul e în picaj, cardul fiind la putere; totuși, câteodată, când cititorul din magazin nu funcționează, îmi place să răsfoiesc hârtiile valoroase ce ies din aparat și să le simt în mână.

Mai trec de două străzi și tot nu văd aparatul de numerar. A început să îmi fie cam frig și cred că m-am și udat la picioare, dar merită. Prietenii mei aproape că m-au aruncat afară din bar, ca să pot aduce din nou pe masă sticlele pline cu bere sau vodcă, prin puterea banilor mei.

Ei nici de data asta nu au destui bani, dar îi înțeleg; am fost și eu ca ei odată, dar acum lucrurile s-au schimbat pentru mine, iar eu mai tot timpul fac cinste.

Întrezăresc o lumină gălbuie ce seamănă a mașină de bani și, victorios, chiar o găsesc. Să curgă berea și să avem o seară cu jocuri de cărți, bancuri, țigări și alcool cât putem duce!

În fața mea, un tip cu chelie se tot moșmondește și stă de vreo cinci minute, scoțând sau verificând ceva la aparat. Ploaia începe să se facă simțită din ce în ce mai tare, iar eu aștept cuminte, dar neliniștit să scot contravaloarea plăcerilor lumești. Barul este cald și mă așteaptă.

Între timp, îmi sună telefonul și îl aud pe Marius, unul dintre cei trei prieteni ai mei, cum îmi spune:

- Hai, Andrei, odată, că se încălzește berea! Am mai comandat un rând și așteptăm și alunele. Începem pocherul fără tine?

Ferindu-mă cumva, ca să nu mă audă cel din fața mea, îi răspund cu vocea stinsă:

- Stai că vin acum! Am găsit greu un aparat și am în fața mea pe unul care freacă menta. Nu știi ce face! Dar cam cât o să vină nota? Cam cât să scot?

- Scoate și tu vreo cinci sute, ca să ne ajungă și pentru mâine! Și apelul s-a încheiat brusc, așa cum a și început.

Cu gândul la berea rece și alune, îl văd pe cheliosul din fața mea cum se dă la o parte și îmi face loc. Uff, am scăpat de el! Bag mâna în buzunar, dau de portofelul de piele și caut cardul printre cărțile de vizită, atent să nu îl ude ploaia, introduc repede codul și selectez suma de o mie de RON, ca să îmi rămână și a doua zi ceva bani și, în final, apăs butonul verde ce pornește numărătoarea internă. Îmi place acel sunet, care mă și duce cu gândul la banii pe care o să îi cheltui.

În spatele meu apare o femeie între două vârste, cu o umbrelă în mână, ce așteaptă liniștită să termin eu și să înceapă și ea aceeași operațiune, dar mesajul pe care îl primesc de la mașina de bani mă face să mă simt inconfortabil: *fonduri insuficiente*. Oare am greșit codul PIN sau am introdus un alt card? Nu, nu am greșit. Mesajul este clar și pe bon, și pe ecran: *fonduri insuficiente*.

Mă întorc puțin și îi cer scuze doamnei pentru întârziere, iar ploaia parcă se oprește în loc în acest moment, dar cred că e din cauza obrăjilor mei roșii, rușinați și ei de situație.

Introduc iar cardul, tastez codul și introduc valoarea de 500 RON, dar povestea se repetă: *fonduri insuficiente*. Încerc din aproape în aproape și la valoarea de 200 reușesc să îmi fac util cardul și contul. Aparatul tocmai mi-a numărat 2 bancnote de 100 RON. Tot e ceva.

Femeia din spatele meu a dispărut tot așa cum apăruse, semn că am stat ceva timp acolo. Mă uit la ceas și cele 45 de minute petrecute în ploaie, pe stradă, par chiar mai multe.

Reiau drumul parcurs de la bar și, cu toate că plouă, nu prea îmi mai pasă, simt nevoia să fiu răcorit, și nu doar de berea rece.

De mult nu am mai trăit acel sentiment ciudat și nu prea știu cum să îl gestionez. Îi mai auzeam pe băieți că rămăneau fără bani, dar cum să mi se întâmple tocmai mie? Sigur este o greșeală și ceva neprevăzut s-a petrecut. Pe băncile din ziua de azi nu prea te poți baza; zilnic schimbă soft-ul sau modifică ceva.

Cu această idee optimistă despre rezolvarea problemelor mele, intru în bar și îmi arunc haina udă în cuier.

- Unde ai stat atât? Plecăm imediat acasă. Ți-am băut noi berea, ca să nu se încălzească, îl aud pe Adrian, bancherul grupului nostru. Așa îi spunem în glumă, pentru că lucrează ca funcționar de *front office*, la o bancă cunoscută.

- Auzi, Adi, fonduri insuficiente înseamnă doar că nu am bani în cont sau poate fi și altceva?

- Băi, Andrei, dar tu pe ce lume trăiești? E clar, nu ai bani pe card, îmi zice Dan, șomerul grupului nostru.

- Eu, de când mă știu, sunt insuficient din cauza acestor fonduri insuficiente. Mie băncile nici nu îmi mai fac carduri, de teamă că nu își mai încasează banii, îmi zice același Dan, puțin detașat din cauza neștiinței sale în ce privește obținerea și gestionarea banilor.

Dar oare eu, cum sunt? Am intrat și eu în acest club al datornicilor?

- Nu, Dane, la mine e o problemă temporară. Sper să ne ajungă 200 pentru seara asta. Ne pun băieții de la bar diferența pe caiet, vorbesc eu cu ei.

Așa cum a apărut subiectul, la fel a și dispărut. Avem bere, avem alune și, mai important, îi am pe prietenii mei cei mai buni: Adi, Dan și Marius, cu care mă simt cel mai bine, de când mă știu. Sunt prietenii mei adevărați, care îmi spun adevărul în față, și asta apreciez cel mai mult la ei. Chiar dacă nu sunt la nivelul meu financiar, sunt prietenii mei și ei știu asta.

Marius este profesor de sport și, printre pahare, ne sfătuiește ce mișcări sexuale să facem, când jucăm în deplasare. Adi, bancherul, cum să punem banii deoparte și să facem economii personale fără să ne prindă nevestele, iar Dan, șomerul, cum să cheltuim tot, fără supărare, pentru că și mâine este o zi și trebuie să o luăm de la capăt. Eu îi ascult pe toți trei și îmi sunt tare dragi. Cred că și eu lor, pentru că, aproape întotdeauna

când vine nota de plată, mă tratează ca pe fratele lor mai mare sau sponsorul trecut cu mândrie pe tricoul echipei de fotbal, astfel încât mă lasă pe mine să plătesc, de fiecare dată.

Plătesc cu mândria celui care își poate ajuta prietenii într-un moment mai greu, doar că acest moment durează de câțiva ani buni, dar, sincer, și mie îmi place să le fiu superior, cel puțin financiar.

Mă uit pe geamul prăfuit al barului și s-a făcut noapte de-a binelea. Este aproape ora 1 și timpul zboară foarte repede. Îi promisesem Alinei că nu ajung acasă mai târziu de ora 9 și că o să mă ocup și de temeale Biancăi, fata noastră adolescentă, de 15 ani. Cu toate că îmi propun, nu reușesc să fiu la ora aia acasă decât duminica și știu că Alinei nu îi prea place.

Mi-am propus de multe ori să îmi reorganizez viața, dar magnetul cu trei poli de atracție format din prietenii mei este mai puternic și, la un moment dat, chiar am simțit că mă complac în această situație.

Plătesc la bar toți cei 200 RON și promit că diferența de 50 din nota de plată o să o achit în următoarea seară. Băieții de la bar, Ovidiu și Florin, ne cunosc de mult timp și au încredere în noi, mai ales în mine.

Îi salut rapid pe băieții ce își savurează ultima partidă de poker și plec grăbit spre casă, cu speranța că Alina deja doarme și nu o să mă certe pentru că iar am întârziat.

Parbrizul rece al mașinii are nevoie de câteva minute ca să se dezaburească, iar eu privesc în oglindă un bărbat obosit, de 38 de ani, cam nebărbierit, care tocmai s-a despărțit de prietenii lui cei mai buni. Sunt eu în acea oglindă și e cam trist ce văd.

Mi-a rămas în minte gustul victoriei, după câteva partide de poker câștigate, dar acum mă gândesc parcă puțin mai serios ce să fac ca să nu o pierd pe Alina, care îmi tot spune să nu mai continui așa. Are dreptate 100%, dar criza vârstei sau dorința de a mai copilări împreună cu prietenii, într-un bar, este mai puternică.

În fiecare seară îmi propun și îi spun Alinei: „De mâine, draga mea, nu mai ies cu băieții”, dar simt că înot împotriva curentului, într-o apă agitată și rapidă și, în acel moment, nu am puterea decât să mă mișc în lateral, cumva, ca să nu alunec definitiv în viciile mele.

Ajung acasă repede, la acea oră fără trafic intens, și găsesc intrarea la locul de parcare din fața casei blocată probabil de către vreun invitat al vecinilor, care a văzut că până târziu nu apare nimeni. Mă resemnez și mă duc cam 50 m spre intersecție și las mașina acolo.

Nu mai plouă, dar mirosul de țigară din hainele și plămâniile mele, care parcă se simte și mai tare în aerul curat de după ploaie.

Intru tiptil în casă, atent să nu ating cheile una de alta, ca să nu fac zgomot și, spre mulțumirea mea, Alina și Bianca dorm. Am scăpat și de data asta de tirul întrebărilor și al acuzațiilor ca nu mai sunt bărbatul de altă dată și că trebuie să mă schimb.

Mă spăl repede pe dinți și mă culc, neștiind ce mă așteaptă a doua zi.

Să ne redresăm financiar

Simt cum soarele îmi încălzește obrazul și mă întorc pe partea cealaltă ca să o iau pe Alina în brațe, dar patul este gol, semn că s-a dus să îi facă Biancăi micul dejun. Încerc să dorm în continuare, dar nu reușesc, ceva mă frământă, dar oare ce? A fost o zi ca toate celelalte, în care am ieșit cu băieții și ne-am făcut puțin de cap.

Mă uit mai atent la ceas și, surprins, văd că este de fapt ora 10. Alina este deja la muncă, iar eu o credeam în bucătărie. Mă simt vinovat că sunt în mijlocul patului, în timp ce ea muncește de 2 ore. Dar oare ce pot face? Am făcut aceeași promisiune zi de zi sau, mai bine spus, seară de seară, că o să fiu în familie, că o să îmi iau în serios rolul de tată și de soț și, mai tot timpul, nu o fac. Promisiunea că o să stau cu băieții doar o oră se transformă în toată seara sau chiar toată noaptea.

În bucătărie, nu mă așteaptă Alina și nici micul dejun, așa cum se întâmpla în vremurile bune. Fac un duș rapid și mă bărbieresc în grabă, tăindu-mă pe față în vreo două locuri. Îmi caut o cămașă călcată și nu o găsesc, semn că Alina chiar este supărată pe mine.

După ce beau o gură de cafea, ies din casă, dar nu găsesc mașina din priviri și îmi aduc aminte repede că este la colțul străzii. Ajung la ea, pornesc motorul, îmi aprind o țigară și deschid geamul pe jumătate. Parcă sunt mai revigorat, iar țigara îmi dă voie să meditez și să mă gândesc la ce trebuie să fac în timpul zilei, dar parcă tot la ce voi face seara, împreună cu prietenii mei, îmi stă gândul. Oare sunt dependent de ei? Trebuie să fac ceva.

După ce trec de două, trei intersecții, ajung la birou și îmi fac puțin curaj ca să intru și să dau ochii cu Alina și, oarecum, și

cu angajații. Mă duc direct la biroul meu și, conform principiului delegării corecte, mă gândesc că o să găsesc totul în regulă și fără probleme. Dar oare este liniștea de dinaintea furtunii? Pe chat-ul firmei, în momentul în care le-am dat tuturor „bună dimineața!”, la ora 11, mi-au răspuns doar vreo cinci dintre ei. Chiar și Alina, care lucrează la contabilitate, m-a ignorat. Oare nu este ora potrivită sau nu sunt băgat în seamă, pur și simplu? În mod salvator, mi-a apărut în minte a treia variantă: sunt ocupați ca firma să meargă bine.

Și totuși, după ce iau o gură din cafeaua adusă de secretara mea, Diana, primesc de la ea o întrebare directă:

- Șefu', Cristina de la conta, vrea să vă vorbească. A spus că nu este urgent, dar este important.

- Mulțumesc, Diana, îi răspund destul de sec.

Oare ce vrea Cristina, vreo semnătură pe vreun contract sau să discutăm de vreo linie de credit ce expiră? Salariile celor cincizeci de angajați sunt plătite la timp, altfel telefonul mi-ar fi sunat cu știrile proaste.

Zis și făcut. O chem pe Cristina, scriindu-i pe chat, să aflu despre ce este vorba și, după aceea, să îmi văd de ale mele.

- Buna ziua, domnule Andrei, o aud pe Cristina, după ce a ciocănit la ușă și a intrat.

- Bună, Cristina. Ce mai faci? o întreb eu protocolar.

- Eu, personal, bine, dar îmi fac griji pentru firmă și jobul meu. Cred că este prima dată când vă vorbesc așa, direct, și sper să nu vă supărați pe mine.

- Nu, deloc, Cristina, te rog să continui, îi spun pe un ton mai stins și cu urechile roșii și fierbinți, de parcă tocmai m-a urechiat cineva. Oricum nu cred că este un semn bun.

- Nu cred că stăm bine financiar și ne este din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. Am tot încercat să stau de vorbă cu dvs., dar ori am fost eu ocupată cu vreo închidere, ori dvs. nu ați fost în firmă, îmi spune Cristina, aruncându-mi o săgeată acuzatoare, precum o făcea și Alina de multe ori.

Eu, fiind un optimist de când mă știu, mă și gândesc că orice situație are o rezolvare și că directoarea mea economică exagerează, pentru a mă pune cumva în gardă.

- Ce te face să zici asta, Cristina? Cum stăm cu cifrele?

- Din ce în ce mai rău și nu pot să spun că este din cauza situației economice. Cred că facem noi ceva greșit sau nu facem ceva. Noi când ne mai redresăm cu banii, domnule Andrei? o aud pe Cristina, așa cum nu am auzit-o niciodată.

Sunt vizibil jenat de situație, dar și de faptul că noul meu director financiar îmi spune niște realități pe care eu nu le pot accepta. O rog să revină cu toate cifrele, cam într-o oră, și să vorbim atunci mai în detaliu.

O văd cum iese din birou destul de hotărâtă și, după ce închide ușa, mă las pe spătarul scaunului meu confortabil și scump și mă agăț de cana de cafea ca de un baston care mă ajută să nu cad.

Nu știu dacă am mai purtat, în cei 15 ani de când am deschis firma, o discuție atât de tăioasă, dar în același timp atât de simplă cu un angajat.

O apreciez pe Cristina pentru sinceritate, dar o urăsc pentru vestea primită. Oare să fie mâna Alinei, care ocupă și ea funcția de contabil în același departament, sau este pura realitate? Urma să aflu, dar, nici în prima, nici în a doua variantă, nu prea sunt mândru de mine. Cred că, în cariera mea de antreprenor, m-am relaxat prea devreme și am delegat aproape toate îndatoririle pe care le am, așa cum am învățat în cursurile de management și leadership, pentru ca eu să am mintea limpede și odihnită și să pot lua decizii corecte pentru firmă.

Mintea o am limpede și odihnită, dar am uitat pesemne să iau deciziile de dezvoltare, netrecând cu zilele, câteodată chiar câte o săptămână pe la firmă. Oare de ce nimeni altcineva decât Alina, soția mea și, mai nou, Cristina, directoarea economică, nu a avut curajul să îmi spună verde în față? De ce nu m-a atenționat directorul de vânzări sau cel de logistică, văzând că nu mai vindem cât trebuie și nu mai avem profit? Mai mult ca sigur mi-ar răspunde că nu au fost întrebări și că de asta nu au făcut ei primul pas.

Și câtă încredere am eu că angajații mei își fac treaba bine! Dar câtă încredere au ei că și eu îmi fac treaba mea bine? Cred că ambele tabere fac greșeli și urmează să văd, din discuția cu Cristina, dacă sunt iremediabile sau putem rezolva situația din mers.

Cum o oră a trecut, primesc cererea de aprobare din partea secretarei de a o lăsa pe Cristina să intre. Îi dau voie, dar, în același timp, îmi dau seama că nu am făcut mai nimic sau aproape nimic, pentru a pregăti și eu discuția, am meditat doar.

Dacă aș putea să ies din această situație doar meditănd, ar fi minunat, dar nu cred că ajunge.

- A scăzut cifra de afaceri cu 30%, în ultimele patru luni, iar cheltuielile au rămas aceleași, în condițiile în care și profitul a scăzut cu 20%, în ultimul an. Mergem în pierdere cam de un an, o aud pe Cristina.

- Și eu cum de nu am știut până acum? mă trezesc vorbind cu voce tare, iar Cristina este cu ochii căzuți pe cifrele ei de pe hârtie.

- Ar fi bine să vă implicați mai mult, ca altă dată, domnule Andrei! Colegii mai vechi mi-au spus că, atunci când nu erau delegate multe sarcini, era mult mai bine. Se vedea acest lucru, iar cifrele din anii trecuți o dovedesc.

Oare mă laudă pentru cât de bun sunt și ce minuni pot să fac sau mă acuză că sunt puturos și am lăsat-o prea moale? Tind să aleg prima variantă, dar nici ultima nu este de neglijat.

- Hai să facem un plan clar, te rog! Aștept propunerile tale concrete în zilele următoare, iar eu o să vorbesc cu ceilalți șefi de departament.

- Așa o să fac! îmi zice Cristina și iese în grabă din birou.

A fost un duș rece care nu m-a revigorat, ci mai degrabă m-a pus pe gânduri. Alături de problemele cu Alina, din familie, acum au apărut și cele de la firmă. Simt nevoia să mă teleportez instant alături de prietenii mei și să le cer sfatul sau măcar să mă facă că uit, temporar, de ele. Dar oare nu ei sunt sursa problemelor mele, cu nopți nedormite și exagerata cheltuie a banilor în bar?

Trebuie să pun pe pauză această relație de seară, cu mult fum, alcool și timp pierdut. Dar, dacă îi pierd și pe ei, oare nu pierd totul? Grea alegere. Mă simt ca în tinerețe, când trebuia să aleg între două fete frumoase, iar eu, crezându-mă mare crai, le doream pe amândouă în același timp.

Ușa biroului se deschide și o văd pe Alina intrând, parcă evitând să îmi întâlnească privirea. Faptul că a venit Cristina cu